

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in a palace setting. A woman with long brown hair, wearing a gold lace dress and a gold earring, is leaning her head against a man's chest. The man has dark hair and a beard, wearing a dark shirt and a red blazer. They are in a grand room with ornate golden ceilings and columns.

Heidi Riceová
V oáze
s princeznou

HEIDI RICEOVÁ

V OÁZE S PRINCEZNOU

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

*nastává mi, tuším, vážná jízda / před sebou samým
v dáli utíkám...*

*Když jsem četl knížky, které máte možnost Vy číst
teď, pořád mně v hlavě zněly tyhle verše (kdybys-
te si nemohla vzpomenout, jsou z básně Františka
Gellnera). A já uvažoval o tom, jak jsou vlastně pří-
hodné i pro popis mých příběhů. Literární vědci se
shodují na tom, že jeden z nejběžnějších a po tisíciletí
nejoblíbenějších modelů, podle nichž jsou dobré pří-
běhy stavěny, je ten, že hrdinové musejí absolvovat
cestu, pouť, plnit během ní nějaké úkoly... a pak je
jim dovoleno se vrátit, spočinout v cíli, protože nalez-
nou sami sebe. A protože mé autorky chtějí psát dob-
ré příběhy, právě takové, jaké mají generace čtenářů
nejraději, stavějí je právě na tomhle modelu. A je to
podle mě určitě dobře. Protože když příběh postrádá
tyhle atributy, sice o něm rádi diskutují literární kri-
tikové, ale – ruku na srdce – kolik čtenářů se k nim
vrací?*

*A já budu moc a moc rád, když Vy budete mít chuť
se k příběhům, které Vám měsíc co měsíc nabízím, se
vracet co nejčastěji!*

*A ještě k té jízdě... minulý měsíc jsem Vám v jed-
nom románu – Jízda v rychlém pruhu – nabídl příběh
z prostředí automobilových závodů, tento měsíc na
něj navážu volným pokračováním pojmenovaným
Dívka milující rychlost.*

Tak se připoutejte – vyrážíme!

... s láskou

Váš Harlequin

Heidi Riceová

V OÁZE S PRINCEZNOU

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Stolen for His Desert Throne

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2023

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2023 by Heidi Rice
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-1482-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1483-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1484-4 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Korunní princ Kamal Zokan, jenž měl být brzy korunován na krále území kmene Zokari, stál celý zamračený v koňském výběhu na dostizích zvaných Závody králů, jimiž se Narábie proslavila. Nemohl setřást myšlenky na schůzku, k níž předchozího dne došlo mezi ním a Uttramem Azízem, hlavou kmenové rady starších.

Minarety Zlatého paláce sousedního království, jemuž vládl šejk Zane Alí Nawari Chán¹, se v raném slunci třpytily jako drahokamy a tyčily se nad kamennými zdmi, jež obklopovaly stáje a závodíště, kolem nějž se na stožárech třepotaly vlajky všech národů, jejichž zástupci se dnešního dostihu účastnili. Žokejové se v sedlech arabských plnokrevníků, vyšlechtěných a vycvičených čistě kvůli honbě za úspěchy v dostizích, právě připravovali ke startu. Kamal však nic z toho nevnímal.

Prokletý Uttram Azíz. K čertu s ním za to, že se mi neustále snaží vzdorovat, pomyslel si hořce.

¹ Hlavní hrdina příběhu nazvaného *Tajná komnata*, který vyšel v červnu 2020. Poznámka redaktora.

A především k čertu s ním za to, že se mi pokusil zabránit, abych usedl na trůn své země.

Zmítal jím vztek a roztrpčení, které nedokázal setřást od chvíle, kdy si vyslechl Uttramova slova, která pro něj představovala naprostý šok a obrovskou překážku v cestě k usednutí na trůn:

„Takový je zákon, Kamale. Věděl bys to, kdybys pocházel z mnohem kultivovanějšího prostředí. Do korunovace, k níž má dojít už příští měsíc, se musíš oženit, jinak ztratíš nárok na trůn.“

Kamal prožil celou první část života v chudobě a bídě a vypracoval se z ničeho až na nejmladšího plukovníka v zokarské armádě. A v současnosti, poté co do své země investoval obrovskou část svého jmění, aby podpořil její skomírající průmysl založený na těžbě minerálů a dalšího nerostného bohatství, byl vybrán za následníka trůnu, na který měl co nevidět usednout.

Předchozí šejk zemřel před dvěma měsíci bez jakýchkoli dědiců a před svou smrtí vybral právě Kamala za svého nástupce.

Kamal nepochyboval, že ho ustanovil svým následníkem čistě z pragmatismu. Šejk Zokarska potřeboval investovat do rozvoje země a Kamal se vypracoval na úspěšného obchodníka a přirozeného lídra.

Ze začátku váhal, zda má nabídku přijmout, ale od chvíle, kdy se rozhodl usednout na trůn, se mu v tom Azíz se svými nohsledy snažil zabránit. A jejich nejnovější ultimátum rozčilovalo Kamala víc než co jiného.

Jak si dovoluji přijít s takovým výmyslem?! rozčiloval se Kamal, který takové překážky nečekal, ale rozhodl se, že ho v jejich překonání nic nezastaví.

A právě proto přijel sem, do hlavního města Narábie, kde se právě konaly slavné dostihy.

Kamal měl pocit, že by se na Chánově velkolepém výročním dostihu nemohl cítit nemístněji, i kdyby se snažil. Přijel si sem najít nevěstu. A ne jen tak ledajakou nevěstu. Jak řekl Azíz, musí to být nevěsta královské krve, která tak vynahradí Kamalův nevhodný původ, protože na rozdíl od všech předchozích šejků neměl modrou krev, a nedostatek kultivovanosti, jak mu Uttram Azíz neváhal při každé vhodné příležitosti vytknout, protože Kamal pocházel z té nejnížší společenské vrstvy.

Ztěžka polkl. Dusil se vztekem. Na to, aby byl silným a dobrým vládcem, nepotřeboval královskou krev ani kultivované vychování. Byl chytrý, ambiciózní a rozhodnutý investovat do své země tak, aby její infrastruktura konečně odpovídala požadavkům jednadvacátého století.

Už teď daroval zemi menší jmění, aby započaly první práce na opravách silnic a mostů, a přesto mu konzervativní příslušníci vládnoucí elity zastoupeni Azízem a jeho patolízaly neustále házeli klacky pod nohy. Kdykoli Kamal překonal překážku, kterou před něj postavili, už se před ním vynořila další. Začínal toho mít plné zuby.

Vzhlédl ke královské lóži, v níž se před zahájením dostihu už usadili Chán i jeho bratr Raif, princ nomádkého národa Choladi, spolu se svými manželkami, dětmi a dalšími místními vládci.

Kamal se zachvěl při představě, že by tam s nimi musel být. Vymluvil se, že se nemůže zúčastnit oficiální uvítací ceremonie, protože chce závod sledovat se svými lidmi ve stájích – kde se cítil mnohem příjemněji než mezi šlechtou a velvyslanci.

Vůči Chánovi choval jen a pouze respekt. Věděl, že Zane Chán po krutovládě svého otce dřel, aby ze svého království vybudoval zemi, kterou bylo v současnosti.

Navíc Chán neváhal svého dobrého přítele podpořit, když byl Kamal jmenován následníkem zokarského trůnu. Kamal se ostýchal přiznat, že právě Chánova podpora mu umetla cestičku k ostatním zokarijským starším.

Nezdá se, že by mě Chán nebo Raif poznali, pomyslel si s úlevou.

S oběma bratry se už jednou setkal, a to před téměř patnácti lety, nebylo tedy divu, že si ho oba muži nepamatovali.

Kamal si ovšem stále až příliš dobře vzpomínal na ponížení, které si toho dne přešel.

Jako by to bylo včera...

Tehdy jako podvyživený, neduživý sirotek sloužil na královském večírku, kterého se Chán se svým doprovodem účastnil během své státní návštěvy.

Kamal se nemohl té nádhery nabažit a poprvé po dlouhé době si práci užíval. Potloukal se sem a tam, záměrně co nejpomaleji sbíral špinavé nádobí a nespouštěl oči mocného šejka Chána, který ho uhranul hrdostí, jež mu zaznívala v silném hladu, když zokarským starším představoval svou následnici, tehdy teprve pětiletou a roztomilou korunní princeznu Kaliah.

Kamal se tehdy tak soustředil na to, co si nejvyšší představitelé státu říkají, až nedával pozor na cestu, zakopnul a upustil komínek špinavých talířů, které nesl do kuchyně.

Ohromná rána a tříštění křehkého porcelánu k němu přilákalo pozornost všech přítomných.

Zastyděl se při vzpomínce na to, jak se k němu otočila i princezna Kaliah Chánová a upřela na něj dechberoucí modré oči, v nichž se v tu chvíli zračil soucit s hubeným chlapcem, který udělal obrovskou chybu.

Začal sbírat střepy, které zbily se zdobených talířů, když se k němu přiřítíl jeho nadřízený Hamíd, jenž se okamžitě začal omlouvat za Kamalovu nemotornost, a pak ho přímo před zraky hostů zbil svým páskem.

Rány pálily jako ďas, ale mnohem víc ho bolela raněná pýcha, když mezi údery zaslechl líbezný hlas malé dívky, jež naléhavě prosila svého otce: „Tati, musíš ho zastavit. Prosím! Neměl by toho chudáka sloužícího bít. Není to správné!“

Chudák sloužící?

Chán se do toho samozřejmě ihned vložil a Hamídovi za jeho chování vyhuboval.

Vzpomínka na ten den Kamala dodnes tížila. I proto se nechtěl dnešních dostihů účastnit. Nesnesl by ponížení, kdyby ho Chán, jeho dcera, nebo dokonce bratr poznali.

Je jen dobře, že tu dnes korunní princezna není, pomyslel si s úlevou při pohledu do královské lóže, kde Chánovu následnici neviděl. Ačkoli pochyboval, že by v dvoumetrovém devětadvacetiletém Kamalovi poznali po patnácti letech neduživého sloužícího, kterým kdysi býval.

Chladným vzduchem se nesly hlasy hostů a diváků, zatímco se koně připravovali na startovní čáře. Ztěžka polkl a konečně ze sebe shodil tíhu vzteku, který vmžiku vystřídal odhodlání. Neměl v povaze se vzdávat a nehodlal s tím teď začínat. Ne, když měl

na dosah, co chtěl. A právě proto byl rozhodnutý překonat poslední překážku, která mu stála v cestě na trůn, a najít si co nejdřív nevěstu.

A kde jinde než tady, když se na dostihy přišli podívat příslušníci společenské smetány, pochvaloval si svůj nápad přijet sem.

„Princi Kamale, omlouvám se za vyrušení, ale Závod králů co nevidět začne. Jeho Veličenstvo se svou chotí královnou Catherine by vás spolu s ostatními hlavami států rádi přivítali v královském lóži.“

Kamal se otočil k jednomu z mnoha Chánových rádců, který se na něj zdvořile usmíval.

„Budu sledovat dostihy odtud,“ odpověděl s vědomím, že potřebuje víc času na to, aby se připravil na muka v podobě společenské konverzace, která se od něj očekávala na recepci po závodu. Chán s manželkou ho na svém dvoře přivítali s otevřenou náručí, ovšem Kamal nepatřil k těm, kdo by si libovali v prázdném tlachání.

Rádce se poklonil. „Jistě. Jak si přejede, Vaše Výsosti. Sdělím vaši odpověď Jeho Veličenstvu.“ S těmi slovy se odebral pryč.

Kamal se obrátil k závodišti, odkud náhle zazněl křik. Zamračil se, když na trať vběhl nový kůň s žokejem v sedle. Řítil se na startovní čáru. Kůň byl menší než ostatní – byla to klisna, ne hřebec.

Kamala uchvátil nejen kůň, jehož půlnočně černá srst se leskla v záři reflektorů, ale i jeho jezdec, který byl na žokeje nezvykle vysoký, ovšem také velice štíhlý.

Výstřel oznamující začátek závodu zazněl, ještě když nový účastník závodu běžel ke startovní čáře. Diváci se jako jeden muž zvedli ze židlí a omráčeně

sledovali, jak kůň ohromnou rychlostí dohání zpoždění. Žokej se skláněl ke krku mocného zvířete, s nímž jako by tvořil jedno tělo.

Diváci začali šilet, skandovali a svým řevem pobízeli nového účastníka dostihu i jeho koně s většimu výkonu. Kamalovi se sevřelo hrdlo a v žilách se mu rozproudilo vzrušení.

Dostihy ho nikdy nezajímaly – ve svém hektickém životě neměl na podobné kratochvíle čas. Nemohl však neobdivovat elegantní zvíře, jež neslo svého jezdce k cíli.

Na rovince kůň zrychlil ještě víc... a tajuplnému žokejovi se náhle rozepnula spona přilby, zpod níž vypadly dlouhé tmavé vlasy.

Je to žena? Co to má znamenat?

Když se prořítli kolem Kamala, zahlédl soustředěný výraz jezdkyňě... a vycítil, že má co dělat, aby se udržela v sedle.

Zmocnil se ho strach.

Vždyť toho koně neovládá!

Zvíře se řítilo po závodní dráze příliš rychle.

Ovládá ho ta dívka, nebo se spíš jen zoufale snaží udržet na jeho hřbetu?

Kamal si proklestil cestu davem, jenž se shromáždil u výběhu, a vyhoupl se do sedla nejbližšího osedlaného koně. Popadl otěže, nevšímal si křiku podkovního, jenž hřebce vedl do stájí, a vyrazil k závodišti.

Dav se před ním rozevíral jako Rudé moře. Nic z toho nevnímal. Soustředil se jen na tu lehkomyslnou dívku, která si svým rozhodnutím zúčastnit se dostihu očividně ukousla příliš velké sousto, a při tom usilovně potlačoval strach o její zdraví, aby se

mohl soustředit čistě na to, aby dohnal jejího koně a stáhl ji z jeho hřbetu.

Vběhl na trať právě, když se k němu blížila klisna i s dívkou stále v sedle. Mladá žena už na koni téměř ležela a bylo zřejmé, že jí docházejí poslední zbytky sil. Kamal pobídl koně a vyrazil za klisnou, rozhodnutý tu bláhovou dívku zachránit, než si zlomí krk.

„No tak, holka. Zvládneme to.“ Vyčerpaným tělem Kaliah Chánové zmítalo vzrušení.

Vyhraje. A konečně dokážu, že nejsem budižkničemu, pomyslela si rozhodně.

Usilovně se držela otěží, skláněla se k Ašrínině krku a nepřestávala svou věrnou klisnu pobízet. Svaly se jí napínaly námahou. Potřebovala však zvítězit, aby své rodině, narábské šlechtě i sama sobě dokázala, že dokáže uspět ve světě, jemuž vládnou muži.

Především ale potrebovala dokázat tomu strašnému Colinovi, o němž se domnívala, že se do něj během studií na Cambridgi zamilovala, že není „frigidní zoufalka“, jak ji nazval. Doteď slyšela v duchu jeho hlas, když ho zaslechla, jak o ní se svými přáteli za jejími zády tak odporně mluví.

Vztek na ni působil jako afrodiziakum a strach a pocit nebezpečí měnil ve vzrušení, jež jí dodávalo tolik potřebnou sílu vytrvat, dokud nedoběhnou za cílovou čáru.

Připadalo jí, jako by letěla. Možná že kdyby nebyla tak odhodlaná vyhrát, třeba by koně ovládala mnohem víc, ale na to už bylo příliš pozdě – i Ašrín vycítila, že mají vítězství na dosah a hnala by se dopředu, i kdyby se ji její jezdce snažila zastavit.

Náhle se na trať přímo před ní vrátil obrovský bílý hřebec s neznámým mužem v sedle.

„Kdo to...“ vydechla Liah.

Kde se tu vzal? A proč mi vběhl do cesty?

Kůň, mnohem větší než její klisna, se rozběhl. Držel se přímo před Ašrín a srovnal s ní tempo. Muž vypadal na bílém oči jako obrovský černý stín, mocný a hrůzu nahánějící.

Lie připomínal jednoho z jezdců apokalypsy, který jako by si pro ni přišel, aby ji odvedl s sebou do pekla.

„Uhni mi z cesty!“ zakřičela, ovšem její rozkaz odnesl vítr.

Paže ji tížily, jako by jí na ně někdo zavěsil tunu cihel. Jen pevně držela otěže, příliš vyčerpaná na to, aby Ašrín pobídla do sousední závodní dráhy.

Ašrín se blízkost bílého koně viditelně nelíbila. Na zlomek vteřiny se Liah bála, že se snad její klisna zvedne na zadní a shodí ji, ovšem místo toho zpomalila, jako by se mnohem většího hřebce bála.

„Ne, Ašrín!“ vykřikla Liah. Do cílové čáry jim zbývalo jen několik stovek metrů. Než však stihla klisnu pobídnout, ten neznámý jezdec se zařadil vedle nich. Hranatý obličej mu částečně zakrýval vous a v jeho očích viděla čiré odhodlání i jiskru vzteku.

Kvůli čemu se zlobí? dumala v duchu nevěřícíně. To já bych měla být našťvaná, že mi zabránil pokračovat v závodu, který bych jistě vyhrála!

„Pusťte otěže!“ zařval. „Zvednu vás ze sedla a přenesu na svého koně.“

„Zbláznil jste se?“ vykřikla, přesto však instinktivně uvolnila sevření otěží.

Ovinul jí paži kolem pasu a zvedl ji ze sedla, jako by nevážila víc než hadrová panenka.

Bezmocně sledovala, jak se Ašrín už bez jezdky-ně dál řítí k cílové rovince. Neznámý muž si ji přehodil přes sedlo jako pytel brambor a do nosu jí zavánula jeho vůně – kořeněná, pižmová, s nádechem mýdla.

Položil jí ruku na záda, aby nespadla, a stočil svého koně k okraji závodní dráhy.

Diváci začali jásat a mávat, jako by to, co se právě stalo, bylo jen divadlo sehrané pro jejich pobavení. Jako by si vůbec neuvědomovali, že korunní princezně šlo dost možná o život.

Lie se zvedl žaludek a příval adrenalinu vystřídaly šok a vztek.

Co se to tu právě stalo? A kdo je tenhle šílenec? Málem nás oba zabil... a především jsem kvůli němu prohrála závod! pomyslela si pobouřeně, rozčilená, že kvůli neznámému muži ztratila šanci na vítězství v dostihu, na který potají trénovala několik měsíců.

Celé tělo jí pulzovalo bolestí, ale největší ránu trpěla její pýcha.

Ostatní závodníci se kolem nich prořítili, právě když jí ten neznámý muž pomohl posadit se na hřbetu jeho hřebce. Konečně mu viděla do obličeje. Nad jeho zlatýma očima se klenula tmavá obočí. Byl jí povědomý.

Viděli jsme se už někdy?

Měla pocit, že ty jantarové oči, oči tak nezvyklé barvy, už někdy, kdysi dávno viděla. Jen je nedokázala přiřadit ke správné vzpomínce ani některému z tisíců obličejů, které během svého života viděla.

Byl mohutný, svalnatý, s výraznou jizvou, jež mu křížila levou tvář. Nemohla by o něm říct, že je

pohledný, na to působil až příliš nebezpečně, ovšem bral jí dech.

Je tak sexy.

Raději ihned zahнала jak tu hloupou myšlenku, tak i žár, jež jí náhle zahořel hluboko v břiše.

„Jste zraněná?“ zeptal se hlubokým, drsným hlasem ztěžklým přízvukem.

Jeho otázka ji vytrhla z odmráčení a prudce vrátila zpátky do reality.

Odstrčila jeho ruku.

„Jistě že ne,“ odsekla a zhluboka se nadechla. „Co vás to popadlo na mě takhle sahat? Nestydíte se? Oba jsme si mohli zlomit krk!“

Svraštil tmavá obočí a jantarové oči mu zablýskly vztekem, až jí připomínaly roztavené zlato.

„Zachránil jsem vám život, vy nevděčná hlupačko!“ obořil se na ni. Z hlasu mu odkapávala nadutost a vztek.

Poslední zbytky Liina šoku vystřídalo pobouření.

„Pomátli jste se?“ obořila se na něj nevěřícně. „Nebýt vás, vyhrála bych.“

„Vůbec jste svého koně neovládala,“ podotkl. „Jste na to příliš slabá.“

Slabá? Slabá?! pomyslela si omráčeně. *Jak se opovážuje mi to říct!*

Odhrnula si vzpurné prameny vlasů z očí.

„Už chápu. Rozhodli jste se mě zachránit, přestože jsem to vůbec nepotřebovala, ale podle vás jsem slabá a křehká žena, a tak jste se do toho vložil. Je to tak?“ Zpražila ho pohledem.

Naneštěstí pro ni to na něj nemělo žádný vliv. Neměl ani tu slušnost, aby sebou rozpačitě škubl. Místo